

Decembris 2015

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Tiem, kuri Viņu uzņēma, kas ticēja Viņa vārdā,
Viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem.”
(Jh. 1:12)

IERAUDZĪJA (SILI) UN IETICĒJA...

Tuvojas Kristus Dzimšanas svētki, kuros ticīgie slavē Dievu par Viņa Dēla iemiesošanu. Kaut šie svētki notiek katru gadu, katru reizi no jauna esam aicināti domāt par svētku jēgu un padziļināt mīlestību uz Iemiesoto Dieva Vārdu.

Ir vērts to darīt, izmantojot „neparastu” palīdzību — ikonu. Daži par to saka īsi — tas ir teoloģisks traktāts, rakstīts ar krāsām un tēliem. Tāpat ikonu „lasām” skatoties. Ikona attēlo patiesību par Dievu, cilvēkiem, radību, velti tajā meklēt ārējo skaistumu. Ikona rāda siržu nostāju, garīgo pasauli. Krāsas neatveido īsto (ārējo) krāsu, bet ko simbolizē, piemēram, zelts — svētumu, godu, Dieva slavu; sarkans — dzīvību, skaistumu, šķīstību; zaļš — dzīvību, auglīgumu, garīgo bagātību; balts — dievišķību, nevainību, šķīstību; brūns — zemi, nabadzību, vājumu. Svarīgi ir pamanīt, ka ikonā nav ēnu, jo tā rāda visu Dieva Gaismā.

Uz ikonu vajag skatīties, lai atvērtu sirdi lūgšanai, tāpat pareiza ikonas izmantošana ved uz tikšanos ar Dievu vai svēto.

Paskatīsimies uz vienu no ikonām. Tajā rādīts, ka Kristus dzimšana notiek **tumšā alā** (nevis kūti), kas simbolizē grēcīgo pasauli, kurā grib ieiet Pestītājs, lai to glābtu. Diemžēl, kā saka Jānis savā Evaņģēlijā, — pasaule, kaut Viņa radīta, nav spējīga Viņu atpazīt (J. 1,11: *Viņš nāca savā ipašumā, bet savējie Viņu neuzņēma.*) To cilvēci „aizrāda” **vērsis un ēzelis**, par kuriem runāja pravietis Isajs: „*Vērsis pazīst savu ipašnieku un ēzelis sava kunga sili, bet Israēls tādas lietas nepazīst, Manai tautai nav par to nekādas*

izpratnes!” (Is. 1,3). Minētie dzīvnieki simbolizē arī pagānus, kuri līdz šim nevarēja tuvu ties Dievam, bija zemākā kategorijā, tomēr tagad jebkurš, kurš atzīst Kristu kā Dieva Dēlu, var kļūt par Dieva bērnu un dabūt mūžīgo dzīvību (Rom. 10, 9-10).

Ikona centā ir **Bērniņš Jēzus** — visgaišākais starp citiem, jo Viņš ir Pasauls Gaisma (J. 8,12; 9,5). Viņš ir apsolītais *Radix Jesse* (*Jesses sakne*; Is. 11,1), kurš nes dzīvību, ir kā Dzīvības koks. Tā attēlu redzam no Bērna

Jēzus pa kreisi. Nozīmīgi, ka Bērns ieguldīts nevis silē, bet zārkā, tā attēlojot Dieva Dēla iemiesošanās visdziļāko jēgu — atnāca nomirt par savu Līgavu, tas ir, Baznicu, par Tās grēkiem. Ikonas elementi palīdz saprast, ka Jēzus vislielākais darbs notika uz Krusta, caur sāpīgām ciešanām un nāvi. Šādā veidā noprotam, ka vislielākie svētki ir Lieldienas, jo Kristus Dzimšana ir tikai sākums. Ikonā uz to norāda **lielais krusts**, kas paceļas virs Bērniņa galvas, gribot Viņam teju trāpīt. Bet tam vēl nav pienācis laiks. Krusts sašķēļ klintis un atver pieeju Jēzum. Ar to var sasaistīt Vārdu no Vēstules Efeziešiem. Pirmkārt: *Viņš, kas abus savienoja vienā, un ar savu miesu iznīcināja ienaidnieku, kas kā starpsiena mūs šķīra* (3,14) — Jēzus sevi savienoja cilvēku sirdis, kas bija sašķeltas pēc pirmdzimtā grēka. Otrkārt: *...caur Viņu mums abiem dota pieeja pie Tēva vienā Garā* (2,18) — tas nozīmē, ka Jēzus Krusts caur savu atnākšanu un pestīšanu ir atvēris vārtus pie Debesu Tēva.

Uzliķosim arī **Mariju**. Kāpēc Viņa neskatās uz savu Pirmdzimto, bet ir pagriezusī Viņam muguru? Vai Viņa nemīl savu Dēlu? Nē, Marija dziļi savā sirdī saprot, ka Dēls nepieder Viņai. Marija atdevusi savu Dēlu pasaulei (Lk. 2,7), lai izsalkusi pasaule varētu „apēst” Dievišķo Maizi, kas nākusi no Debesīm (*Tad Jēzus tiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: ne Mozus jums deva maizi no debesīm, bet mans Tēvs dod jums patieso debess maizi. Jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību.* (J. 6, 32-33)).

Tomēr **Jāzepam** Dieva un Bērniņa Jēzus noslēpumi nav tik skaidri. Viņš sēž ar muguru, bet nav uz sarkana fona — Viņa mīlestība un pašlāvība nav tik stipra. Marijas vīrs piedzīvo šaubas par Bērniņu (un Mariju). Skaidrojums tam atrodams **vecīti**, kas runā ar Viņu un attēlo sātanu. Mēs zinām, ka cilvēka sirdij, lai tā ieticētu, jāmeklē palīdzība. Un Jāzeps ar laiku to atrod, jo Kunga eņģe-

lis viņam to paskaidro (Mt. 1,20-23). Šādā veidā ikona stāsta, ka katram ir savs ticības ceļš: Marijai — viens, Jāzepam — cits. Tomēr arī Jāzeps tagad ir debesis un priecājas kopā ar Mariju, redzot Dieva Majestāti.

Savs ticības ceļš bija paredzēts arī **gaņiem**. Ikona rāda eņģeli, kurš vienam no tiem stāsta lielo prieku (Lk. 2,10) par Jēzus piedzimšanu Betlēmē. Tie devās uz turieni un ieraudzīja Kunga godu.

Visiem, kuri grib tuvoties Kristus Dzimšanas noslēpumam, vajadzētu lūgt no Dieva Eņģeļiem palīdzību, kā atrast, saprast un pieņemt Bērniņu Jēzu, lai tiem Iemiesotais Vārds dotu varu kļūt par Dieva bērniem (J. 1,12). Ikonā redzam ļoti daudz eņģeļu. Kuram no viņiem tu gribētu pajautāt par Jēzus atnākšanu cilvēka miesā?

Prāvests Pāvils Kamola

P.S. Un kādas personas attēlotas ikonas kreisā stūra apakšā?

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
RĪTA GOBELĒNS

*Sirds sakustēšanās
līdzīga lapsas priekam,
kad tā dzird Mazā Prinča soļus:
Krusta zīme,
ūdens šalkoņa,
durvju atvēršana...*

IR SĀKUSIES...

*Pēc tam bezdelīgas dziesma:
par apmeklētajām valstīm,
ogām, ēstām pie ceļa,
omulīgu kūti, kur tās ligzda,
un nebeidzamu jautājumu:*

KAS VĒL IR AIZ APVĀRŠŅA?

*Pievienojās arī citas
ar savu brūno dziesmu,*

*lai Tēvreižu akordā
gatavotu ceļu Dirigentam.*

VIŅA DZĪVĪBAS KOKS GAIDA.

*Arī es nesu savas stīgas.
Pieskaros mūžīgajai uguntiņai,
lai tās nodrebētu priekā un nospēlētu:*

ILGĀM UN CERĪBAI — GODS!

*Vēl tikai noskūpstīt šīs Delnas,
lai atnāktu sirds klusums...*

ES DZIRDU: AIZDEGĀS KRŪMS (TUKSNESĪ)!

Simfonija aizrāva visu pasauli.

...MŪŽĪBAI.

Gulbene, 4. IX. 2015

„IR JĀREDZ PERSPEKTĪVA”

Dāvis Ozoliņš ir Rīgas Garīgā semināra 5. kursa audzēknis — jauniešs, kas saņēmis aicinājumu kļūt par Dieva mīlestības sludinātāju mūsdienu pasaulē. Dāvis ir mūsējais — viņš nāk no Madonas katoļu draudzes un dažkārt te arī piekalpo. Ar Dāvi tiekamies Kristus Karaļa svētku laikā, vispirms aicinot viņu pastāstīt par sevi.

— Seminārā šobrīd esam sešpadsmit, kursā — trīs. Mums visiem garīgajā formācijā šis ir izšķirošais gads, jo 5. kursa beigās ir jāpieņem diakonāta svētības, — atklāj topošais garīdznieks. — Tas nozīmē, ka pēc svētības saņemšanas būs simboliski salaulājušies ar Baznīcu.

Šobrīd ceļā uz izvēlēto mērķi Dāvim rit mācību darbs 5. kursa 1. semestrī, sāksies sesija un eksāmeni.

— Ne visi eksāmeni ir vienādas grūtības pakāpes, tas atkarīgs no konkrētā pasniedzēja, — komentē Garīgā semināra audzēknis. — Ir grūtāki pārbaudījumi un ne tik sarežģīti. Sesija ir dalīta, tā iesākas 1. semestrī, tad notiek prakse, pēc tās — brīvlaiks, bet nākamais semestris sāksies ar sesijas turpinājumu. Prakse noteikti būs kādā no

diecēzes draudzēm, parasti uz dzimtajām draudzēm semināristus nesūta, lai gan tas nav arī neiespējami.

Rīgas Garīgā semināra 5. kursa audzēknis Dāvis Ozoliņš.

Jautāts, kādi pašam ir plāni Ziemassvētku laikā, ar kādām acīm un sirdi tiek gaidīti Kristus piedzimšanas svētki, Dāvis Ozoliņš neslēpj: — Šajā dzīves posmā Ziemassvētki man saistās ar to, ka varēšu doties uz mājām un pabūt kopā ar ģimeni. Esot seminārā, tieši Ziemassvētki sniedz iespēju būt kopā ar saviem mīļajiem. Līdz tam tas bija pašsaprotami, bet, izvēloties studijas Garīgajā seminārā, prioritātes ir citas. Ne katrreiz, kad vēlies, vari satikt vai apciemot tuviniekus, līdz ar to būt kopā ar ģimeni šobrīd man nozīmē daudz.

Ziemassvētku laikā Garīgā semināra audzēknim būs arī prakse.

— Būšu prom no semināra, kalpošu kādā draudzē, palīdzēšu citiem cilvēkiem, — apstiprina Dāvis. — Jāsāk pierast pie tā, ka nākotnē, pirmkārt, būšu saistīts ar draudzi, kas savā veidā būs mana garīgā ģimene.

— **Nesen prāvests Pāvils minēja kādu pieredzi Polijā, ka tur Ziemassvētku gai-**

dīšanas laikā baznīcā tika izveidota silīte, kurā par katru paveikto labo darbu draudzes pārstāvji varēja ielikt salmiņu. Kā ir seminārā, vai jums arī ir jākrāj labie darbi?

— Semināra specifika ir tā, ka labos darbus bieži pat nepamana, — atzīst Dāvis. — Mēs dzīvojam kopienā kā ticīgi cilvēki, mums ik dienas jādara labi darbi, jābūt draudzīgiem un tamlīdzīgi. Ne vienmēr gan tas izdodas, kādreiz *izlien laukā* arī kašķi un citi netikumi.

— **Kā vērtē domu par garīgo adopciju, proti, ka kāds no mūsu draudzes cilvēkiem apņemtos ik dienu lūgt par tevi?**

— Šī doma man ļoti patik, jo bieži ir tā, ka saviem spēkiem vien kādu lietu pārvarēt nespējam, varam vien salūzt. Tomēr ir kas lielāks — Dieva žēlastība, apkārtējo lūgšanas, kas brīnumainā veidā tevi pieceļ un ved tālāk. Mēs dzīvojam garīgajā realitātē, kur pastāv svēto sadraudzība un tai pašā laikā — mūsu cilvēciskā garīgā saikne. Lūgšanas vieno, lūgšanas ir kā tīra ūdens malca pasniegšana, tas ir brīnišķīgs drošības spilvens. Turklāt publisks solījums, publiska garīgā adopcija iegūst papildu saturu. Protams, var lūgties par kādu cilvēku konkrētā nodomā arī savā sirdī un vientulībā — Dievs to pieņem un darbojas, bet, ja tas tiek apliecināts publiski, tas ir stingrāks sauciens, klauvējiens un pieteikums tam, ka iestājamies par kādu jau citā limenī. Uzņemoties šādas saistības, tas ir arī sava veida upuris.

— **Par ko gribas mudināt cilvēkus aizdomāties Adventā, klusajā gaidīšanas laikā?**

— Te gribu minēt ilustrāciju no dabas. Ja skatāmies uz apsnigušu egli, var redzēt, ka tās zari ir noliekušies. Tāpat ir ar cilvēkiem — mēs esam dzīvi, elpojam, bet bieži mūsu zarus kaut kas nospiež. Ir vērts pārdomāt, kas ir tas, kas mūs skumdina un nospiež. Vai tas, kas cilvēku velk pie zemes, ir jēgpilns vai bezjēdzīgs. Ja tas ir upuris par kaut ko labu, par to varam tikai priecāties — Dievs dod mums žēlastību, un mums ir spēks savā dzīvē ko panest. Protams, grūtības var radīt cilvēciskas skumjas, ne tik patīkamas sajūtas, bet tām ir vērtība. Tomēr, ja mūsu problēmas vai grūtības nav jēgpilnas, šīs ciešanas mums un mūsu tuvākajiem neko nedod, tās nav auglīgas.

Esmu bieži domājis, kāpēc ikdienā nereti prieks izpaliek, un esmu sapratis, ka, ja skaidri zinām, uz kurieni ejam (un tur mēs noteikti būsīm priecīgi un laimīgi), tad jau ceļā uz šo valstību varam būt priecīgi, apzinoties galamērķi. Ja fokusējam skatu uz mūžīgo, tagadējās grūtības paiet otrajā plānā. Prieks, kas mūs sagaida, ieliksmo jau tagad, tāpēc ir jāredz un jāapjauš perspektīva. Gaidot Kristus dzimšanas svētkus, to novēlu „Kalnā” lasītājiem, un ar šo domu dzīvoju arī pats.

**Inese Elsiņa,
Gata Nagla foto**

PASTORĀTAM APRIT PIRMAIS GADS

Madonas katoļu draudzes pastorāts, ko vada **Aivars Zariņš** un **Anita Cibule**, pirmoreiz sanāca kopā tieši pirms gada – decembrī. Tas bija kā turpinājums Alfa kursam.

Aivaram bija ideja, ka varētu pamēģināt studēt katehismu. Šo ideju atbalstījām. Sākums likās sarežģīts un grūti uztverams. Gluži daiļliteratūra tā nav. Bet nu

jau esam „iešūpojušies”, un pašiem patik. Palīgā ņemam priesteru Ilmāra Tolstova audiolekcijas.

Katehisms mums palīdz atklāt Svētos Rakstus, Baznīcas dzīvās tradīcijas mācības un svēto garīgo mantojumu, kas ļauj labāk pazīt kristīgo noslēpumu un atdzīvināt ticību.

Pašlaik studējam 1. nodaļas 4. paragrāfu „Radītājs”. Ja kādam ir vēlme apgūt ticības pamatus, aicinām pievienoties mūsu pastoraļam. Nodarbības notiek divreiz mēnesī, katru otro ceturtdienu.

Līdzās mācībām pastoraļā slavējam Dievu, lūdzamies un aizlūdzam viens par otru. Ja vien apstākļi būs labvēlīgi, nākošgad prāvesta Pāvila vadībā katehisma studijas apvienosim ar Bībeles studijām.

Anita Cibule

PASTORĀTA DALĪBNIEKU ATSAUKSMES

Skaidrite Rubene: — Pēc Alfa kursa sāku apmeklēt pastoraļu, lai dziļāk iepazītu Dievu. Studējam Svētos Rakstus, uzklaušām mācību, dalāmies pieredzē, slavējam un lūdzamies. Gribu pateikties grupiņas komandai, kas mani ir mainījusi un bagātinājusi kā personību. Pāri visam galvenais ir lūgties, kopībā ir spēks, un lūgšanā ir spēks, jo Dievs dāvā to, kas mums patiesi pietrūkst.

Liels paldies pastoraļā vadītājai Anitai Cibulei un Aivaram Zariņam! Paldies par izsmeltošajām atbildēm un to, ka mums dota iespēja citam citu stiprināt. Kā Svētajos Rakstos ir teikts: “Kur divi vai trīs, tur Dievs ir jūsu vidū!”.

Vita Bartuševiča: — Pastoraļs, kurā mēs klausāmies un lasām katoļu Baznī-

cas katehismu, sniedz arvien jaunas zināšanas, kā arī dod apjausmu par to, ka, uzzinot kaut ko jaunu, cilvēks ne vienmēr kļūst zinošāks, bet reizēm tieši pretēji — nezinošāks, taču ieinteresētāks.

Ineta Resne:

— Uz pastoraļu eju, lai pabūtu kopā ar cilvēkiem, kam uz pasauli ir līdzīgs skatījums. Piedalos, lai labāk iepazītu dzīvo Dievu, turpinātu Alfa kursā iesākto,

padziļinātu zināšanas par Viņu, studējot katehismu. Svarīgi arī palūgties kopējās lūgšanās, saņemt garīgo atbalstu, uzklaut citus un dalīties pieredzē.

Aivars Zariņš: — Man šis pastoraļs ir kā dzidrs ūdens dvēselei, jo mēs iedziļināmies Baznīcas mācības niansēs, kurās atklājas Dieva Atklāsmes patiesības. Šāda iedziļināšanās palīdz ne tikai stiprināt ticību, bet arī attīstīt prātu un tīri intelektuāli saprast būtiskus dzīves jēgas jautājumus, jo visa ticība ir cieši saistīta ar mūsu ikdienas dzīvi un to, kā veidot attieksmi pret dažādām norisēm pasaulē.

Šis izzināšanas darbs ir teju nebeidzams, jo materiāla ir ļoti daudz, un, lai to visu izstudētu tādā tempā, kā to darām mēs, būs vajadzīgi vairāki gadi. Tomēr jāpiezīmē, ka tie, kas vēlas pievienoties, to var droši darīt, jo katrs var individuāli pārlasīt jau apskatītās tēmas, ja jūt tādu vajadzību. Turklāt, piedaloties atsevišķās pastoraļā tikšanās reizēs un iepazīstot kaut vai vienu atsevišķu tēmu, garīgais ieguvums neizpaliks.

Tikšanās pastoraļā. No kreisās: Vita Bartuševiča, Ināra Caune, Anita Cibule un Aivars Zariņš.

BRAUCIENS UZ ROMU KROŅU PASVĒTĪŠANAI

Adventa laiks mūsu draudzē sācies ar īpašu žēlastību, kad 12 draudzes pārstāvji devāmies uz Romu, lai 2. decembrī vispārīgās audienču laikā pāvests Francisks pasvētītu kroņus mūsu Visvētākās Jaunavas Marijas — Kristīgo palīdzības svētgleznei.

Vēl nesen nebūtu pat iedomājusies, ka draudze būs tik īpašā veidā svētīta. Pateicos tēvam Tomasam par šo sapni, ideju, ko varējām kopā kā draudze realizēt — gan lūdzoties šajā nodomā, gan ziedojot zeltu un sudrabu, kā arī finansiāli atbalstot kroņu izveidošanu. Tāpat pateicos prāvestam Pāvilam, kas pārņēma iesāktos darbus, noveda tos līdz galam un kopā ar mums devās svētceļojumā.

Romu apmeklēja pirmoreiz, izdzīvojot katru dienu, gūstot jaunus iespaidus un no-

tikumus, kuri mūs visus noteikti bagātināja. Cauri vijās daudz prieka un smieklu.

30. novembrī pēc rīta Mises devāmies ceļā uz Viļņas lidostu, jau ceļa sākumu pavadot lūgšanās, pārdomājot Rožukroņa noslēpumus, slavējot un ieklausoties pr. Pāvila stāstītajā par Karmela Dievmātes skapulāru.

Romā apmetāmies svētcēlnieku mājā *Sursum Corda* pie poļu klostermāsām (no Svētā Antonija no Padujas). Tur katru dienu varējām svinēt Sv. Misi.

Pirmā diena bija zināms fizisks pārbaudījums, jo ceļu līdz Vatikānam un atpakaļ mērojām kājām, vēl ilgi mums prātā paliks teiciens „Nu pusceļš jau noiets...”. Taču skaistums, ko baudījām Sv. Pētera bazilikā, kas ir izcils mākslas darbs, pārspēja visu.

Madonas katoļu draudzes delegācija Svētā Pētera laukumā Vatikānā.

Tur apskatāmi mākslas darbi, ko radījuši tādi pasaulslaveni renesanses mākslinieki kā Rafaels un Mikelandželo. Nokāpām arī pazemes kriptā, kur zem kupola un centrālā altāra apglabāts Svētais Pēteris, izmantojām iespēju uzkāpt bazilikas kupolā. Tas bija ļoti iespaidīgi. Zināmā mērā tāda neapverama sajūta, pārdomājot baznīcas vēsturi un Jēzus teiktos vārdus: „Tu esi Pēteris, un uz šis klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.”

2. decembrī jau agri devāmies ceļā, lai astoņos būtu Svētā Pētera laukumā, paredzot laiku visām kontrolēm. Vispārīgā audiece sākās pulksten 10, mums bija iespēja uzlūkot pāvestu salīdzinoši tuvu, sēdējām pirmajā rindā aiz argentīniešu sektora. Pāvests dalījās pārdomās par braucieni uz Āfriku, kā arī to, ka 8. decembrī sākas Žēlsirdības gads. Viņa uzruna vēlāk tika tulkota vairākās valodās. Nobeigumā tika dota svētība, tā ka mums tas ir liels pagodinājums un žēlastība. Vēlāk pāvests devās sasveicināties ar svētceļniekiem, kas bija tuvākajos sektoros, mēs viņa uzmanību centāmies pievērst ar slavēšanu.

Pēc tam devāmies uz Vatikāna muzeju un Siksta kapelu. Visi mākslas darbi un skulptūras ir ar dziļu garīgu saturu. Dieva vārds īpaši caur gleznām, griestu zīmējumiem runāja uz mums, un, to visu baudot kopā ar priesteru komentāriem, tikām garīgi „pabaroti”. Siksta kapelā noteikti var pavadīt daudz laika pārdomās un klusumā.

Ceturtdienu varētu nosaukt par Romas kultūras maratonu, kad mēģinājām paspēt

aplūkot visu, ko iesaka tūristiem. Sākām ar Laterāna apskati, kam veltīta pat svētku dieņa katoļu baznīcā, tad apmeklējām netālu esošās Svētās kāpnes, pa kurām tika vests Jēzus Kristus pie Poncija Pilāta uz tiesu un kuras Sv. Helēna pārveda uz Romu. Protams, redzējām arī Kolizeju, dažādas arkas, Kapitoliju, Panteonu, Senās Romas drupas, Eņģeļu tiltu, dažādas baznīcas un Trevi strūklaku. Pārsteidzoši, cik daudz mums bija ļauts redzēt! Romā viss būvēts ar plašu vērienu un greznību, ar daudzām detaļām, rotājumiem, dažādu krāsu granīti iestrādāti viens otrā. Skaisti!

Piektiena bija interesanta ar to, ka metro darbinieki streikoju, traucēta bija autobusu kustība, līdz ar to mūsu plāni, aplūkot vēl pāris tūristu objektu, izgāzās. Pirmajā brīdī tas raisīja neapmierinātību, taču, pārdomājot notikumu gaitu, ar nelielu ironiju nācās secināt, ka Dievs mums šajā piektdienā deva „kultūras gavēni”.

Vakaros baudījām sadraudzību pie tējas, kad labāk varējām iepazīt cits citu. Kopumā tas bija brīnišķīgs svētceļojums, piepildot pr. Pāvila novēlējumu, lai tas būtu kā uzkāpšana Tabora kalnā, kur notika apskaidrošana. Mūsu draudzē, ģimenēs un darbavietās atgriezāmie stiprināti, apžēloti un jau dziļākā līmenī piedzīvojuši Dieva klātbūtni.

Pateicos visiem, kas šajā laikā lūdzās par mums, par kroņu pasvētišanu un lai mēs veiksmīgi atgrieztos.

**Mārite Kampāne,
Jāņa Liepiņa foto**

Mēs Svētā Pētera katedrālē pie Sv. Pētera kapa.

„LŪDZAMIES PAR JUMS PIE BETLĒMES SILĪTES”

Apritējis vairāk nekā mēnesis, kopš Madonā ieradās divas Sv. Antona kongregācijas māsas — **Emanuēla** un **Gabriēla** no Polijas. Viņu aicinājums ir rūpes par dzīvību, par sievietēm, kuras gaida bērniņu vai ir jau dzemdējušas savus mazuļus, bet dažādu iemeslu dēļ piedzīvo krīzes situācijas. Kā uzsvēra prāvests Pāvils — māsas ir ļoti liela dāvana draudzei un visai pilsētai. Vai cājām māsām, kā viņas Madonā jūtas.

Māsa Gabriēla: Mūsu pirmie iespaidi ir ļoti pozitīvi. Izrādās, ka bijām iedomājušās Latviju nedaudz citādu, nekā tā patiesībā ir. Madonā dzīvojam jau vairāk nekā mēnesi un esam saņēmušas lielu mīlestību un laipnību. Esam pamanījušas apkārtējo cilvēku lielo izpratni attiecībā uz latviešu valodas zināšanām un ar to saistītajām komunikācijas grūtībām. Cilvēki visos veidos cenšas ar mums sazināties. Īpašus pateicības vārdus gribas teikt mūsu Polijas draudzei, kura nepārtraukti interesējas par mums.

Var redzēt, ka kaut arī Madonā nedzīvo daudz cilvēku, iedzīvotāji rūpējas par savu baznīcu un ir ticības pārpildīti. Tas liek mums justies ļoti komfortabli.

Kā jūs no sava skatupunkta redzat turpmāko kalpošanu Madonā?

Māsa Gabriēla: Atsaucoties aicinājumam dzīvot Madonā, mūsu galvenais mērķis bija un ir palīdzēt sievietēm krīzes grūtniecības situācijā un vientuļajām mātēm, kuras laidušas pasaulē bērnu, bet dažādu iemeslu dēļ netiek galā. Cenšamies, cik vien iespējams, uz zināt, kā varam viņām sekmīgi palīdzēt. Tā kā ir pieredze, strādājot līdzīgās situācijās, mēs redzam, ka problēmas, ar kurām šīs sievietes sastopas, ir ļoti līdzīgas.

Visbiežāk tas ir vienkārši izsalkums pēc mīlestības, un ikviens, kurš pievērs uzmanību, kļūst par to, kurš var mierināt.

Šīs problēmas bieži draud ar sociālās atstumtības risku, jo tās veidojas sarežģītu ģimenes situāciju dēļ. Ir arī daudzi citi iemesli, kas padara konkrētās sievietes gandrīz vai bezpalīdzīgas. Tāpēc bieži gadās, ka cilvēkam šādās situācijās ir jāiemāca dzīves pamata funkcijas, lai parādītu visu, kas mums ir acīmredzams, bet viņām — nē.

Neskaitot to, ko ikdienā darām: lūgšanas Dievam, palīdzības sniegšana vientuļajām mātēm un viņu bērniem, mēs izjutām vajadzību izpaust un izskaidrot Dieva vārdus, kā arī parādīt cilvēkiem, cik ļoti ir nepieciešams atrasties Dieva tuvumā. Madonā ir daudz citu konfesiju cilvēku,

Māsa Gabriēla un Emanuēla pie Adventa vainaga Madonas katoļu baznīcā.

kuri nezina, kāpēc esam šeit un kāda ir mūsu misija.

Kā jums sokas ar latviešu valodas apguvi?

Māsa Emanuēla: Vislabāk atbildētu tie, kas mums palīdz un māca. Gribētos teikt pateicību Aivaram Zariņam, kurš ne tikai ar lielu dedzību palīdz iemācīties latviešu valodu, bet arī rūpējas un atbalsta mūs. Dace Sināte — skolotāja, kura izmanto visas savas mācīšanas prasmes un atrod to labāko pieeju iemācīt kaut ko jaunu. Aija Tropa — vienmēr ar lielu laipnību un pacietību atrod laiku, lai mēs varētu labāk iemācīties latviešu valodas gramatiku. Pateicamies par Jūsu izpratni un pacietību!

Jūsu pēdējā laika atziņa garīgajā dzīvē?

Māsa Emanuēla: Kad domāju par braukšanu uz šejieni, cerēju, ka būs iespēja biežāk atrasties klātbūtnē ar Jēzu Kristu. Netālu no vietas, kur dzīvojam, ir kapela, kurā notiek nemitīga Vissvētākā Sakramenta adorācija. Man tas ir iemesls lielam priekam un pateicībai Dievam.

Neilgu laiku pēc mūsu ierašanās no-

tika draudzes titulsvētki — Kristus Karaļa svētki. Tas bija pasākains laiks, bagāts ar liturģiskajiem dievkalpojumiem, kuru laikā uzstājās vairāki kori. Gribētos atzīmēt draudzes ieguldījumu svinību organizēšanā. Esam vairākkārt stāstījušas mūsu draudzes māsām no Polijas par šīs vietas garīgo bagātību un par to, kādu piemēru jūs mums dodat ar savu centību un ziedošanos. Lai Dievs stāv Jums klāt!

Vēlējums draudzei Kristus dzimšanas svētkos.

Šajā īpašajā laikā novēlam izjust Jēzus Kristus klātbūtni, lai jūs personīgi varētu Viņu satikt un izjust Viņa mīlestību un uzticību, jo tieši tādēļ Jēzus piedzima. Lai tas būtu laiks, pilns miera, prieka un kā pārtraukums no ikdienas pienākumiem.

Veltiet šo laiku ģimenei, kuru pats Dievs jums ir izvēlējis! Novēlam svinīgus, siltus un ar Dieva klātbūtni piepildītus Ziemassvētkus.

Atceramies jūs mūsu ikdienas lūgšanā, un šajā īpašajā laikā mēs par jums lūdzamies pie Betlēmes silītes.

Interviju sagatavoja
Agnese Liepiņa,
Aivara Zariņa foto

DARBI PAMAZĀM RIT UZ PRIEKŠU

Novembrī notika Madonas novada pašvaldības Sociālā dienesta pārstāvju, prāvesta Pāvila Kamolas un klostermāsu tikšanās.

Tikšanās laikā tika pārrunāti jautājumi saistībā ar Krīzes grūtniecības centra izveidi Praulienas pagasta Gustavskolā un citiem ar to saistītiem procesiem. Rūpju ir daudz — pašlaik

notiek darbs pie telpu sagatavošanas centra vajadzībām, māsas apgūst latviešu valodu, reģistrēšanas stadijā ir biedrība „AUXILIUM”.

Lai varētu darīt šo Dievam tikamo darbu, būs nepieciešama ikviena palīdzība — gan finansiāls atbalsts, gan aktīva iesaistīšanās centra darbībā.

Egija Kušnere

ATSAUKSMES PAR KRISTUS KARAĻA SVĒTKIEM

Kristus Karaļa svētki ir mūsu draudzes titulsvētki, kuri vienmēr ir atzīmēti īpaši skaisti. Šogad trīs dienu garumā bija iespēja klausīties mācības un piedalīties diskusijā par Grēksūdzes, Kristību un Iestiprināšanas sakramentiem. Par tiem stāstīja prāvests Pāvils Kamola un viesi — priesteri Ronalds Melkers, Pēteris Alusiks, Andžejs Stoklosa, Māris Ozoliņš un Andrejs Kazakevičs. Svētkus izrotāja adorācija un laiks klusumā, slavēšanas vakars kopā ar draudzes jauniešiem, draudzes koris un Lubānas vokālais ansamblis, izlīgšanas vakars, sadraudzības mirklī kopā ar draudzi, Euharistiskā procesija un Sv. Mises.

Par to, kas svētkos patika un uzrunāja visvairāk, vaicāju draudzes locekļiem.

Skaidra (50): — Pirmo reizi, kopš nāku uz šo draudzi, sajutu, ka Dievs dziedina cilvēkus. Tas man likās īpaši.

Aleksandra Dubulta (76): — Mani uzrunāja priesteris Māra Ozoliņa lekcija un Euharistiskā procesija svētdienas Sv. Misē.

Marija Puķudārza (80): — Kristus Karaļa svētki bija ļoti skaisti. Man patika priesteris Māra Ozoliņa lekcija. Viss, ko viņš stāstīja, bija saprotams un tik pilnīgs.

Jevgeņija Ivanova (84): — Ļoti patika svētku noslēguma Sv. Mise — mācība par Iestiprināšanas sakramentu un Svēto Garu. Es pat apraudājos par to skaistumu!

Mikus Ķemzāns (23): — Kristus Karaļa svētku Sv. Misē dziedāju kori. Atceros, ka prāvests runāja par to, ka Iestiprināšana ir apņemšanās kaut ko vairāk un dziļāk saprast ticībā, tā ir iespējama tikai apzinātā vecumā. Iestiprināšanas sakraments ir cerību pilns, jo pēc tam cilvēks apzināti vēlēšies uzzināt par Dievu kaut ko vairāk. Pats atcerējos savu Iestiprināšanu Aglonā — Dievmātes Debesbraukšanas svētkos.

Vita Bartuševiča (52): — Ļoti patika priesteris Māra Ozoliņa lekcija, kur viņš runāja par trim garīgajiem limeņiem, kā var nonākt pie Dieva, ja dzīvē esi noliedzis Viņu. Priesteris uzdeva jautājumu: — Kas ir nepieciešams nāves brīdī, lai varētu nokļūt Debesīs? Atbilde bija: — Jēzus! Ja tu atbildi Viņa aicinājumam, neatsakies un nenoliedz Viņu, tu vari nonākt Debesīs.

Vēsma Džeriņa (54): — Kristus Karaļa svētkos piedalījos pirmo reizi, guvu daudz žēlastību un pat atklāsmi par to, ka uz zemes var piedzīvot pestīšanu. Man tobrīd gribējās katram, kas šaubās, to pateikt. Apmeklēju visas lekcijas. Lielu iespaidu atstāja priesteris Māra Ozoliņa lekcija — pat iedomāties nevarēju, ka tādos limeņos var sakārtot Dieva bērnu un kristieša dzīvi. Katrā limeņi ir savi pārbaudījumi un sava svētība. Ja Dievs visās lietās ir pirmais, var gūt drošību un paļaušanos, lai kā tavā dzi-

vē klātos. Man ļoti patika noslēguma Sv. Mises, arī jauniešu slavēšanas vakars — cik Jēzus to vakar daudz runāja! Kā jaunieši bija sagatavojušies un sadziedājušies, un cik viņu sniegums bija dinamisks! Bēdīgi vienīgi par to, ka tik maz cilvēku ieradās uz lekcijām, adorāciju, jauniešu slavēšanas vakaru. Varēja būt vairāk!

Māra Paegle: — Mani visvairāk uzrunāja svētku pirmā diena. Apmeklēju abas Sv. Mises ar mācību par grēksūdzi. Ļoti pamācoši bija sprediķi, ko teica priesteri Ronalds un Pēteris. Interesants un aizraujošs bija priestera Ronalds stāsts par ceļojumu uz Filipīnām. Vērtīga bija priestera Māra

Ozoliņa mācība par Kristību.

Ināra Caune: — Kristus Karaļa svētkos sanāca apmeklēt dievkalpojumu tikai svētdienā, man patika viss, ko dzirdēju un redzēju. Kopumā varu teikt vienu — uz priekšdienām piedomāšu, lai varētu maksimāli vairāk apmeklēt dievkalpojumus, jo ļoti patik prāvesta sprediķi.

Gunita Začesta: — Man arī nesanāca pilnvērtīgi izbaudīt svētkus, bet pamanīju, ka baznīca bija skaisti izrotāta. Vēl tagad ir palicis tas skaistums!

**Jautāja Santa Jaujeniece,
Ineses Elsiņas foto**

VIZITĒ ARHIBĪSKAPS ZBIGŅEVS STANKEVIČS

12. decembrī Madonas katoļu draudzē ieradās arhibīskaps **Zbignevs Stankevičs**. Vizitācijas laikā viņš iesvētīja tēva Tomasa sarūpētos zvanus, kas nākotnē kalpos Madonas katoļu draudzes vajadzībām. Dievkalpojumā piedalījās prāvests

Pāvils Kamola, priesteris Andrejs Kazakevičs un ticīgā tauta no Madonas, Dzelzavas, Cēsaines, Gulbenes, Smiltenes un citām vietām. Pēc Sv. Mises sekoja sadraudzības brīdis draudzes namā, kura laikā bija iespēja sarunai ar arhibīskapu.

TEZĒ LŪGŠANU VAKARS

11. decembra vakarā Lazdonas evaņģēliski luteriskajā baznīcā notika Tezē lūgšanu vakars. To tradicionāli organizēja Madonas katoļu draudzes pārstāvji sadarbībā

ar Madonas evaņģēliski luterisko draudzi. Vakars tika veidots pēc Tezē kopienas lūgšanu parauga un bija labi apmeklēts.

— Pēc šādiem meditātiviem vakariem, kur valda klusināta gaisotne sveču gaismā, mūzika, Tezē dziesmas un lasījumi no Svētajiem Rakstiem, man

nākuši klāt vairāki cilvēki, kas ir ļoti uzrunāti. Viņi ir piedzīvojuši istu Dieva pieskārienu, tāpēc Tezē vakari ir vajadzīgi, un mēs tos organizējam, — atklāj katoļu draudzes pārstāve Dace Sināte. — Cilvēkiem, kas regulāri apmeklē Sv. Mises, ir citādi, bet tie, kas uz liturģiju nekad nav nākuši, viņiem baznīcā ir vieglāk ienākt Tezē lūgšanu vakarā.

Svarīgi arī tas, ka bērni šai laikā tiek pieskatīti atsevišķā telpā. Pagājušajā reizē, piemēram, bija 16 mazie, ko pieskatīja Svētdienas skolas skolotājas.

Inese Elsiņa

BRAUCIENS PĒC KROŅIEM UZ POLIJU

Pirms draudzes delegācijas došanās uz Vatikānu un pāvesta svētības, kroņi bija jāatgādā uz Madonu no Kobilkas, pilsētas Varšavas pievārtē, kur tie izgatavoti gaidīja darbnīcā pie poļu meistara — juveliera Tomasa Lukašuka (*Tomasz Lukasiuk*).

Uz Poliju 24. novembra vēlā vakarā devās prāvests Pāvils ar vēl trīs draudzes vīriem: Kasparu, Vilni un Mārtiņu, kuri viens otru nomainīja ceļā pie stūres.

Mārtiņš Mačzuls, viens no līdzbraucējiem, pastāstīja: „Tas nebija vienkāršs brauciens uz Varšavu pēc kroņiem, bet izvērtās par nelielu svētceļojumu. Pa ceļam lūdzāmies Rožukroni, dziedājām baznīcas dziesmas. Līdz Kobilkai nokļuvām veiksmīgi, un juvelieris Tomass mums pasniedza izgatavotos skaistos zelta un sudraba kroņus. Viņš arī pastāstīja par sevi, parādīja savu darbnīcu un darbus, uzaicināja uz pusdienām mājās, iepazīstināja ar sievu, kura bija pagatavojusi mums poļu nacionālo zupu.

Juvelieris Tomass pastāstīja, ka viņš ar šo amatu nodarbojas no 15 gadu vecuma. Nesen viņam tika atklāts vēzis, bet ar Dieva palīdzību viņš ir izveseļojies. Dieva godam meistars gatavo daudz un dažādus juvelierizstrādājumus un dievbijības priekšme-

tus. Viņš apsolīja arī pats atbraukt uz mūsu draudzi un uzlikt kroņus svētgleznai.

Kobilkā vēl apmeklējām Svētās Trīsvienības baznīcu, kuras draudzes loceklis ir juvelieris Tomass. Šajā draudzē ir aptuveni 12 tūkstoši cilvēku un kalpo 4 priesteri.

Apmeklējām arī Bezvainīgās Vis-svētākās Jaunavas māsu kalpoņu klosteri (kongregācija, kas ir Rīgā, Ķīpsalā, un kurai pieder arī madoniete Inese Lietaviete). Māsu klostera telpās ir izveidojušas katoļu bērnudārzu, kurā pašas kalpo. Šī klosterā kapelā priesteris Pāvils celebrēja Svēto Misi. Vēl atpakaļ-

Tiekas juvelieris Lukašuks un prāvests Pāvils.

ceļā netālu no Polijas — Lietuvas robežas apmeklējām Gulbenes pašreizējā prāvesta Andžeja Stoklosa brāli, kas tāpat ir priesteris.”

26. novembra agrā rītā ap pulksten četriem priesteris Pāvils un draudzes vīri veiksmīgi atgriezās Madonā ar kroņiem.

Pirmajā adventa svētdienā, kad iesākās jaunais Baznīcas liturģiskais gads, kroņi jau atradās uz Marijas altāra, un draudzei bija iespēja tos apskatīt. Prāvests Pāvils, uzsākot Misi, vēlēja, lai šie kroņi ir kā apliecinājums un cerība tam, ka jaunais Baznīcas gads būs vēl labāks un skaistāks.

Agnese Liepiņa

„MAZAIS JĒRIŅŠ” TURPINA DARBU

Trešo gadu mūs draudzes pārstāve **Dace Sināte** strādā ar bērniem vecumā no 2 līdz 5 gadiem. Divus pirmos gadus nodarbības notika draudzes namā, šogad — jauniešu iniciatīvu centrā „Kubs”.

— „Mazais jēriņš” radās draudzes ietvaros, kad Sanita Solovjeva vaicāja, vai nevaru draudzes bērniem pamācīt un izkopt muzikālo pusi, — vaicāta par ansambļa pirmsākumiem, stāsta Dace. — Diezgan ātri savācās grupa, un mēs sākām strādāt. Nodarbibām bija kristīgs saturs, baznīcā ansambļis „Mazais jēriņš” uzstājās Lieldienu laikā.

Šobrīd, kad ar mazuļiem Dace strādā jauniešu centrā „Kubs”, nodarbību saturs ir vispārīgāks. — Protams, pirms Ziemassvētkiem runājam par Jēzu — Ķēniņu, kas dzims, runājam par Mariju un Svēto ģimeni, bet daudz laika veltām arī mūzikas apguvei, — atklāj skolotāja. — Esmu ievērojusi, ka uz „Kubu” uzdrošinās nākt ģimenes, kas uz draudzes namu kautrējās nākt, tāpēc bērnu ir krietni vairāk. Ir divas grupas, kurās kopu-

Trīsgadīgā Made ar prieku apmeklēja „Mazā jēriņa” nodarbības.

mā piedalās vairāk nekā divdesmit dalībnieku. Mazos bērnus pavada mammas, četrgadīgie un piecgadīgie nāk vieni paši. Mammas savām atvasēm visu dara līdz — iet rotaļās, dzied, darbojas.

ZIEMASSVĒTKU GAIDĪŠANA

10. decembrī „mazie jēriņi” svinēja svētkus jeb Ziemassvētku gaidīšanas nodarbību. Viņi uzklauzīja skolotājas atziņas par to, ka Kristus dzimšanas svētkiem par godu ir jādekorē māja un arī pašiem jābūt kā dāvanām, ieskatoties savās sirdīs. — Koncerts tas īsti nebija, mēs vienkārši kopā ar vecākiem un ģitāristiem jauki pavadījām laiku, — precizē skolotāja. (Dace astoņiem bērniem šobrīd māca arī ģitāras spēli, bez tam viņas audzēkņi ir Garīgā ansambļa dalībnieki — draudzes jaunieši, kas baznīcā piedalās slavēšanā.)

METODIKU IZSTRĀDĀ PATI

Programmu „Mazā jēriņa” nodarbībām skolotāja gatavo pašmācības veidā: — Domāju par to, kā bērnam vislabāk izprast skaņu pasauli. Nodarbibās apzinām, kā rodas skaņas, kādas tās ir, otrajā pusgadā bērniem saprotamā veidā pamazām mācīšu notis. Parāli teorijai klāt nāk arī katrai tēmai piederīgas dziesmas.

„Mazā jēriņa” nodarbība ilgst vienu stundu. Lai noturētu bērnu uzmanību, 40 minūtes ir jaunās tēmas apguve, dziedāšana un rotaļas, 20 minūtes tiek atvēlētas darba lapu aizpildīšanai, ko skolotāja katreiz ir sagatavojusi. Šai laikā bērni krāso, zīmē, velk līnijas.

Lielākie bērni nereti tiek motivēti ar pārsteiguma balvu. Balva nodarbības beigās ir „lidojums” ar lidmašīnu vai uzticības kri-

tiens — kaut kas turpat uz vietas veicams. Bērniem tas patīk, un viņi ļoti cenšas.

DALĪBNIKU ATZIŅAS

Aprunājoties ar Dārtas (6 gadi) un Mades (3 gadi) mammu Elinu Macijevski, uzzinu, ka pēc profesijas viņa ir skolotāja un māmiņas atvasēm „jēriņa” nodarbības ļoti patīk. — Uz „Mazo jēriņu” nākam

pirmo gadu. Te patīk gan man, gan meitenēm. Patīk aktivitātes un darbošanās kopā. Meitenēm tā ir ideāla laika pavadīšanas vieta. Jau esam izlēmušas, ka vecāka meita mācīsies mūzikas skolā. Mājas meitenes dzied dziesmas, ko samācās nodarbību laikā. Tas ir jauki un paliekoši, — priecājas māmiņa.

Inese Elsiņa,
autores foto, zīmējums no draudzes Svētdienas skolas arhīva

UZSĀK KALPOJUMU GRĀMATU GALDĀ

Prāvests Pāvils Kamola pirms diviem mēnešiem aicināja atsaukties kādu, kurš varētu palīdzēt Annai Purmalei (93) draudzes grāmatu galdā. Aicinājumam atsaukācās **Velta Beļova** (73), kura ir pateicīga Dievam par šo iespēju.

Velta (attēlā) atminas laiku, kad Dievs vedis viņu uz baznīcu: „Agrāk uz baznīcu gāju ļoti reti un tikai kopā ar mammīti. Kad 2004. gadā viņa nomira, biju ļoti dusmīga un noslēgusies sevī. Tajā laikā man palīdzēja mammas draudzene, kura mani sāka vest uz baznīcu biežāk. Pēc tam niknums mani pārgāja. Sapņi pie manis nāca mammīte, kura sākumā bija dusmīga un neapmierināta, bet pēc tam, kad jau apmeklēju baznīcu, parādījās gaiša, balta un priecīga. Es lūdzu mammītei piedošanu un tagad vienmēr aizlūdzu par mirušajiem. Ejot uz baznīcu, mana dvēsele iekšēji dzied un gavilē, kaut ir slimi kauli un miesa. Dēls par mani smejas: „Māt, tu izskaties kā 100 gramus iedzērusi!” Es viņam atbildu: „Pastaigā uz baznīcu un redzēsi, kāds prieks būs tev!” Dievs manā

dzīvē ir daudz palīdzējis, tikai nekad tam nepievērsu uzmanību. Tagad, kad par Dievu esmu sākusi domāt nopietni, atceros, cik ļoti Viņš mani un ģimeni ir sargājis. Es vienmēr ticēšu Dievam!”

Velta stāsta, ka piekritusi kalpojuma grāmatu galdā, jo sirdī izjutusi lielu pateicību Dievam. „Pastāvīgi gāju uz baznīcu un ziņojumos dzirdēju, ka nepieciešams palīgs grāmatu galdā. Piekritu, jo kā gan es savā vecumā varu citādāk pakalpot? Teicu, ka ar lielāko prieku palīdzēšu.”

Par darbu grāmatu galdā Velta priecājas: „Esmu tik apmierināta, jo nesēžu mājas četrās sienās viena. Man katru dienu ir pamatots iemesls iziet ārpus mājas. Tā ir pastaiga, iespēja aprunāties ar citiem cilvēkiem — tas taču ir tik svarīgi! Paldies, Dievam, ka Viņš man parādīja šo ceļu. Grūti nav, jo visu daru ar lielu gandarījumu un pēc šī darba jūtos kā jauna meitene. Iepazīt un aprast ar jaunajiem pienākumiem palīdz Annīņa, par to esmu viņai ļoti pateicīga.”

Santa Jaujeniece,
autores foto

Draudzes vizitkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Draudzes nams

Daugavas ielā 3

Adorācijas kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t.29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Katras nedēļas Sv. Mises grafiks un Mises nodoms ir izlasāms pie baznīcas ziņojumu dēļa. Šī informācija tiek publicēta sociālajos tīklos: draugiem.lv, facebook, twitter; kā arī nosūtīta uz e-pastu tiem, kuri pieteikušies ziņu saņemšanai. Lai saņemtu draudzes jaunumus un iknedēļas pasākumu grafiku savā e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Alfa kursi

Laiks: trešdienās plkst. 18.30
Vieta: draudzes nams
Kontakti: Māriete Kampāne (t. 28689511)

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Ilze Kloppe (t. 22427528) un Anita Cibule (t. 26464574)
Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45
Vieta: draudzes nams

Svētdienas skola

Laiks: svētdienās plkst. 12.30
Vieta: Bērnu un jauniešu centra kamīnzāle Skolas ielā 8a, Madona
Kontakti: Inese Zile (t. 29189376)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Muzikālās nodarbības bērniem

„Mazais jēriņš” (2–5 gadi)
Laiks: trešdienās un ceturtdienās 16.30–18.00
Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442270)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13.00
Vieta: draudzes nams
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Viru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā 19.00
Vieta: draudzes nams
Kontakti: Aivars Zariņš (t.29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki, kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Izdevumu “KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Agnese Liepiņa (t. 26388710), Santa Jaujence (t. 29906072), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Kristīnes Šulces tušas zīmējums „Betlēme”.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidiķa.
Iespiests: SIA “Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.